

Ady Endre

(1877–1919)

RENGJ CSAK, FÖLD

Tisza Istvánnak küldöm

Az úr-Hunnia dőzsölt hát megint
Tornaiból bátran lekönyökölve
S csak pribék-hadát intve úszitón,
Bús lázadóit hogy ölje, hadd ölje:
Régi dal, régi dal.

Rázta csöngőjét alkov-ágy-csucsán
(– S lent vad őrjöngéssel ölték a népet,
Ezt a csúffá-tett, örök hajadont –)
A bujtó, új, kan Báthori Erzsébet:
Régi dal, régi dal.

Szorgos munkának magva hulldozott,
Zendült bűnk zaja száz országig zendül
S ülnek atyáik példája szerint,
Mert ő népetlen pusztáikon rend ül:
Régi dal, régi dal.

Orrlikaik már így tágultanak
Ezer éve, vagy több idővel óta.
Járta a bárd és a négyeltetés
S földrengésre lezúgó, úri nóta:
Régi dal, régi dal.

De rengj csak, Föld, mert elvégeztetett,
Ós, buta tornyok bábelien esnek
S, hajhó, majd véres, szép utcák során
Bósz torony-lakók romok alá esnek:
Régi dal, régi dal.

NAGY LOPÁSOK BŰNE

Babits Mihálynak

*Dante ezt, ha jobban is,
valahogyan így írta volna meg.*

»...Ezek itt honuk fórumát földúlták,
Hulla-csarnok ez, ahol se meghalni,
Se föltámadni nem tudnak a hullák.

Vezérük is csupán rosszul szavalni
Tudott a híres magyar becsületről
S hagyta hazáját förtelmeket falni.

Akkoriban a jó magyar szemekből
Riadottan némult ki az igazság,
Hisz lopták a csillagot az egekről.

Honnak atyái honuk veszni hagyták
S itt maradnak, míg felejtik emléküket,
Unokáik, a koldus istenadták.«